



Arrest

nr. 111 680 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. GEUKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u op 2 januari 1973 geboren in Tur Deri, Swabi district, provincie Kyber Pakhtunkhwa. U beheerde daar de kippenboerderij van een vriend. Op een nacht werd er op de deur van de boerderij geklopt. Toen u de deur opende zag u vijf gewapende mannen met een lange zwarte baard en een tulband. Ze vroegen vijftig kippen. U bezorgde hen de vijftig kippen en vroeg hen u te betalen. Ze werden kwaad, bedreigden en sloegen u. Indien u naar de politie zou gaan, zouden ze u doden. Een week later kwamen ze opnieuw. Ditmaal waren ze met zeven mannen. U zag hen aan de deur staan. Uit angst voor problemen opende u de deur. Ze namen opnieuw kippen. Ditmaal namen ze een foto van u. Indien u de politie zou inlichten, zouden ze de foto verspreiden binnen hun netwerk van de Taliban zodat uw leven overal in gevaar zou zijn. En

tiental dagen later hoorde u 's nachts schoten toen u op de boerderij was. Aangezien er in de regio vele overvallen plaatsvonden dacht u aan een vuurgevecht tussen de politie en dieven. De volgende dag ging u naar uw huis in het dorp. Toen u de volgende dag opnieuw naar de boerderij gingen zag u dat uw hond was doodgeschoten. Toen u de boerderij binnenging vond u een dreigbrief. In de brief werd u ervan beschuldigd de politie te hebben ingelicht over de diefstallen. Het bleek dat de schoten die u had gehoord afkomstig waren van een vuurgevecht tussen de politie en de leden van de Taliban. U nam de brief mee naar uw huis en lichtte uw familieleden in over de verschillende gebeurtenissen. Uit kwaadheid vernietigde u de brief. U vluchtte weg uit het dorp en ging naar uw oom in Peshawar. Enkele dagen later reisde u verder naar Iran. Daar verbleef u anderhalve maand alvorens naar Turkije te reizen. In een container in een schip werd u een maand later naar Griekenland gevoerd. Vervolgens reisde u via Frankrijk en Italië naar België waar u op 17 april 2013 aankwam. De volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag kunt u geen documenten voorleggen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het blijkt immers dat de verklaringen die u in de loop van uw asielprocedure heeft afgelegd op meerdere essentiële punten afwijken en te veel onwaarschijnlijke elementen bevatten.

Zo verklaart u aanvankelijk dat de eerste inval van de leden van de Taliban plaatsvond op 4 of 5 januari 2012 (CGVS, p. 8). Later tijdens het gehoor blijkt u plots niet meer te weten wanneer de eerste inval plaatsvond (CGVS p. 12, 13). Vervolgens moet er echter worden vastgesteld dat u uw verklaringen nog later tijdens het gehoor opnieuw aanpast wanneer u stelt dat de eerste inval in december 2012 zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 15).

Bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u met betrekking tot die eerste inval dat de leden van de Taliban toen reeds een foto van u zouden hebben genomen en dat ze ermee hadden gedreigd deze te verspreiden (vragenlijst p. 4). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u echter dat ze deze foto pas bij de tweede inval hebben genomen (CGVS, p. 10, 11). Volgens uw verklaringen bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ zouden de leden van de Taliban bij de tweede inval uw hond gedood hebben. Een paar dagen later zou u schoten in de buurt hebben gehoord en nog eens drie of vier dagen later vond u een brief in de boerderij (vragenlijst p. 4). Zoals eerder vermeld beweert u op het CGVS dat de leden van de Taliban pas bij de tweede inval een foto van u namen. Over de dood van uw hond tijdens de tweede inval zegt u niets tijdens het gehoor op het CGVS. Integendeel verklaart u op het CGVS dat u pas tien dagen na de tweede inval 's nachts schoten zou hebben gehoord. De volgende dag ging u naar uw huis in het dorp en pas de dag erna zou u uw dode hond gevonden hebben. U verklaart nu eveneens dat u op de dag dat uw hond gedood werd ook de brief vond (CGVS, p. 9-13). Geconfronteerd met deze flagrante afwijkingen kunt u geen afdoende verklaring geven. U ontkent dat u bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ andere verklaringen had afgelegd of u stelt dat u of de tolk misschien een fout had gemaakt (CGVS, p. 16, 17, 18, 22, 23). Bij het begin van het gehoor op het CGVS had u echter aangegeven dat er zich bij het afnemen van uw verklaringen op de DVZ geen problemen hadden voorgedaan en dat er geen fouten in uw verklaringen voorkwamen (CGVS, p. 2).

Op het CGVS verklaart u aanvankelijk dat u op 3 januari 2013 uw dorp verliet. U trok naar Peshawar waar u vier dagen bij uw oom zou hebben verbleven alvorens verder te reizen (CGVS, p.6). Aangezien u eveneens verklaart dat u de dreigbrief ontving op 27 december 2012 wordt u er op gewezen dat u nadat u een dreigbrief had ontvangen blijkbaar nog een week in uw dorp verbleef. Plots begint u uw verklaringen te wijzigen en stelt u dat u reeds één of twee dagen nadat u de dreigbrief op 27 december 2012 had ontvangen uw dorp verliet en naar uw oom in Peshawar vluchtte (CGVS, 13, 14, 18, 19).

Bovenstaande discrepanties betreffend essentiële elementen uit uw asielrelaas en kunnen enkel flagrant genoemd worden. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Bovendien is het merkwaardig dat u, wanneer u bij aanvang van het gehoor wordt gevraagd naar het werk dat u in Pakistan heeft uitgevoerd, met geen woord rept over uw werk in de kippenboerderij. U heeft het alleen over uw werk als arbeider, onder andere in de bouw en landbouw (plantenteelt). Expliciet gevraagd wat u de laatste periode in Pakistan deed, vermeldt u alleen uw werk

als lasser en verver. Daarnaast verklaart u niets anders te hebben gedaan (CGVS p.3-4). Nochtans situeert uw vluchtrelaas zich binnen de context van de kippenboerderij waar u werkte. U zou daar het werk doen, terwijl de eigenaar er niet was (CGVS p.8-9). Het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas wordt nog versterkt door volgende vaststellingen. Zo is het hoogst bevreemdend dat u de daadwerkelijke eigenaar van de kippenboerderij, die tevens uw vriend was, op geen enkel moment zou hebben ingelicht over de voorgehouden gebeurtenissen. Ook uw ouders en uw overige familieleden zou u pas na de voorgehouden dreigbrief hebben ingelicht. Ook de andere eigenaars van kippenboerderijen uit de buurt zou u nooit hebben geïnformeerd over het feit dat er gewapende leden van de Taliban in de regio actief waren die kippen kwamen stelen. U kunt verder ook niet zeggen of u de enige kippenboerderij uit de regio was die dit soort zaken zou hebben meegemaakt. Vreemd genoeg stelt u initieel dat er nog andere kippenboerderijen in uw buurt waren. Vervolgens stelt u plots dat u niet weet of de andere kippenboerderijen gelijkaardige problemen kenden aangezien ze ver van jullie lagen (CGVS, p. 20, 21, 22).

Tenslotte dient er nog te worden gewezen op het feit dat u voordat u in België aankwam, nog in Italië en Frankrijk zou zijn doorgereisd zonder asiel aan te vragen. Vanuit Griekenland zou u per schip naar Italië zijn gereisd, vandaar reisde u de volgende dag per trein naar Frankrijk om van daar nog een dag later met de bus naar België te reizen. Uw verklaring dat u niets over asiel wist kan moeilijk ernstig worden genomen aangezien u een dag na uw aankomst in België wel asiel aanvraagt (CGVS, p. 7). Van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming mag worden verwacht dat hij deze bescherming aanvraagt bij de eerste mogelijkheid die hij daartoe krijgt.

Het Commissariaat-generaal erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Hoewel u afkomstig bent uit deze regio, blijkt uit bovenstaande vaststellingen duidelijk dat uw ingeroepen vrees volledig ongeloofwaardig is. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, 62, c van de vreemdelingenwet. Gezien u een ongehuwde man bent die in het verleden als lasser en arbeider werkzaam was zijn er geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. U beaamt zelf dat dit inderdaad geen probleem zou zijn en verwijst daarbij naar het feit dat u vroeger reeds probleemloos in Karachi kon wonen en werken (CGVS, p. 3, 4, 7, 15). U legt geen documenten voor die de appreciatie van uw asielaanvraag kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zekerheidsbeginsel, de rechten van verdediging en de motiveringsverplichting, en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en van artikel 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31 januari 1967.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr.

163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet aanvoert, stelt de Raad vast dat dit artikel niet is geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een asielzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en van artikel 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31 januari 1967, wijst de Raad er op dat deze artikelen geen directe werking hebben. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar deze artikelen en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht worden ook deze artikelen betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De verzoekende partij vat haar betoog aan door te stellen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden slechts kleine discrepanties zijn en het gaat over data en dat deze data slechts enkele dagen betreffen.

Daarnaast merkt de verzoekende partij op dat verzoeker miniem geschoold is, waardoor hij sowieso al minder correct dagen zou kunnen inschatten en dat alles zo snel gegaan is.

Verder stelt ze dat de discrepanties tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal te wijten zijn aan foutieve vertalingen van de tolk.

Specifiek aangaande de tegenstrijdige data van verzoekers vlucht stelt de verzoekende partij dat verzoeker op 28 of 29 december 2012 is gevlucht en te voet naar Peshawar is getrokken, wat hem enkele dagen kostte en op 3 januari 2013 is aangekomen.

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen.

De Raad wijst er eveneens op dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en het is een summiere samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal.

Derhalve is de Raad van oordeel dat de betwiste tegenstrijdigheden inderdaad enerzijds perifere details betreffen (dataverschillen van enkele dagen) die niet tot de kern van het asielrelaas behoren en anderzijds dat de vastgestelde tegenstrijdigheden een vergelijking vormen tussen verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal.

De Raad beschouwt dit motief als overtuigend.

De verzoekende partij betwist eveneens dat het vreemd is dat verzoeker niet opgaf dat hij op een kippenboerderij werkte wanneer hem naar zijn voorgaand "*werk*" gevraagd werd. Zij argumenteert dat verzoeker dit immers ook niet aangaf op Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker beschouwde deze activiteiten niet als werk, maar als werk dat hij voor een vriend verrichtte en net daarom gaf hij het niet op als zijnde een beroepsactiviteit.

Bovendien meent verzoeker dat het niet vreemd is dat hij niet direct zijn familieleden en de eigenaar inlichtte omdat hij net geslagen en bedreigd werd en hem opgedragen werd tegen iedereen te zwijgen, specifiek tegen de politie. Hij voelde zich dermate onveilig dat hij het voorval wou doodzwijgen om verder problemen te vermijden en pas na het 2^e incident het gevaar ten volle inzag en effectief hulp inriep en vluchtte.

De Raad meent dat de argumentatie van verzoekende partij geen *in concreto* weerlegging is van hetgeen in de bestreden beslissing gesteld wordt aangaande dit motief.

Daar verzoeker verklaarde dat hij de kippen ging verkopen en hij de prijzen kende (gehoorverslag p. 20), is het niet onredelijk te verwachten dat hij deze "*activiteiten*" bestempelde als werk, gezien het feit dat hij ervoor vergoed werd en hij verklaarde "*er zaken in te [willen] beginnen*" (gehoorverslag p. 8).

Des te frapperender is echter de vaststelling dat verzoeker noch de eigenaar, die tevens een goede vriend was, op de hoogte bracht van de diefstallen, enerzijds, noch zijn familie inlichtte. Waar verzoeker stelt dat hij pas na het 2^e incident het gevaar van de situatie inzag terwijl hij tijdens de eerste overval/raid al geslagen en bedreigd met de dood werd, meent de Raad dat verzoeker hiermee de vaststellingen uit de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

De verzoekende partij voert verder aan dat de bestreden beslissing zich baseert op waarschijnlijkheden en mogelijkheden en meermaals gesteld wordt dat "*het niet aannemelijk is*" of dat "*het opmerkelijk is*" en "*het kan wijzen op*". Dat nergens zwart op wit gesteld wordt dat de verklaringen van verzoeker foutief zijn. Nergens zou de commissaris-generaal stellen dat de verklaringen van verzoeker onmogelijk zijn en neemt hij de beslissing op basis van vermoedens en waarschijnlijkheden. Dit zou het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht schenden.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De Raad wijst er op dat de onaannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr.

165.484 van 4 december 2006). De bewijslast inzake de gegrondheid de asielaanvraag ligt in de eerste plaats bij de verzoeker.

Met de argumentatie van de verzoekende partij wordt niet aangetoond dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is.

In het licht van het voorgaande merkt de Raad op dat uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal ontwijkende antwoorden heeft gegeven doorheen het hele gehoor of een vraag louter met een vraag beantwoordde (bv. gehoorverslag p. 4, 19, 20, 21).

Daarnaast is de Raad van oordeel dat verzoekers beschrijving van de mensen die hem overvielen op zijn minst vaag is te noemen. Verzoeker beperkt zich tot het stellen dat het mensen met lange baarden en tulbanden waren, verder kan hij hen niet beschrijven, noch weet hij iets meer over deze personen (gehoorverslag p. 8). Uit zijn latere verklaringen blijkt echter dat andere boerderijen eerder al aangevallen zouden zijn. In het licht van die verklaringen, mocht redelijkerwijze verwacht worden van verzoeker dat hij meer kon vertellen over zijn overvallers.

Zoals reeds besproken werd, kan de onaannemelijkheid van een asielrelaas ook uit vage, incoherente en niet-aannemelijke verklaringen worden afgeleid.

Tot slot wijst de Raad er op dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt van de beweerde feiten. Het enige bewijsstuk dat hij zou gehad hebben, met name de brief van de taliban, heeft hij vernietigd waardoor het onmogelijk is voor de Raad om hiermee rekening te houden.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Vervolgens betwist de verzoekende partij de vaststellingen uit de bestreden beslissing die betrekking hebben op de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij stelt dat verzoeker niet in andere grote steden kan gaan wonen, hoewel hij zelf aangaf tijdens het gehoor dat het geen probleem zou zijn. Hij zou er vertrokken zijn omdat hij er zich niet kon aanpassen. De verzoekende partij meent dat het niet aan de commissaris-generaal is om te bepalen waar iemand zich moet vestigen. Verzoekers leven zou zich afspelen in zijn geboorteplaats en het feit dat hij niet gehuwd is, betekent niet dat hij zomaar kan verhuizen. Familiebanden zijn belangrijk in Pakistan en verzoekers familie zou niet aanvaarden dat hij zich in een andere streek zou vestigen.

Daarnaast meent de verzoekende partij dat verzoeker zich niet elders kan vestigen gelet op de macht van de Taliban. Zij zouden hem op het spoor komen en vergelding nemen.

Artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :

- a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of*
- b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;*

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de algemene omstandigheden in het deel van Pakistan waaruit verzoeker afkomstig is en met zijn persoonlijke omstandigheden.

Op basis daarvan stelt men terecht dat: *“Het Commissariaat-generaal erkent tot slot dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Hoewel u afkomstig bent uit deze regio, blijkt uit bovenstaande vaststellingen duidelijk dat uw ingeroepen vrees volledig ongeloofwaardig is. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook*

vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de vreemdelingenwet. Gezien u een ongehuwde man bent die in het verleden als lasser en arbeider werkzaam was zijn er geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. U beaamt zelf dat dit inderdaad geen probleem zou zijn en verwijst daarbij naar het feit dat u vroeger reeds probleemloos in Karachi kon wonen en werken (CGVS, p. 3, 4, 7, 15)."

Uit het gehoorverslag blijkt niet dat verzoeker aangaf dat hij Karachi verlaten had omdat hij er niet kon aarden, maar omdat er geen werk meer was voor hem. Voor het overige toont de verzoekende partij met haar argumentatie niet aan dat het voorgestelde binnenlands beschermingsalternatief onredelijk is en geen rekening houdt met verzoekers persoonlijke omstandigheden. Zij beperkt zich tot het poneren van losse beweringen.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft wijst de bestreden beslissing erop dat verzoeker over een binnenlands beschermingsalternatief beschikt.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS